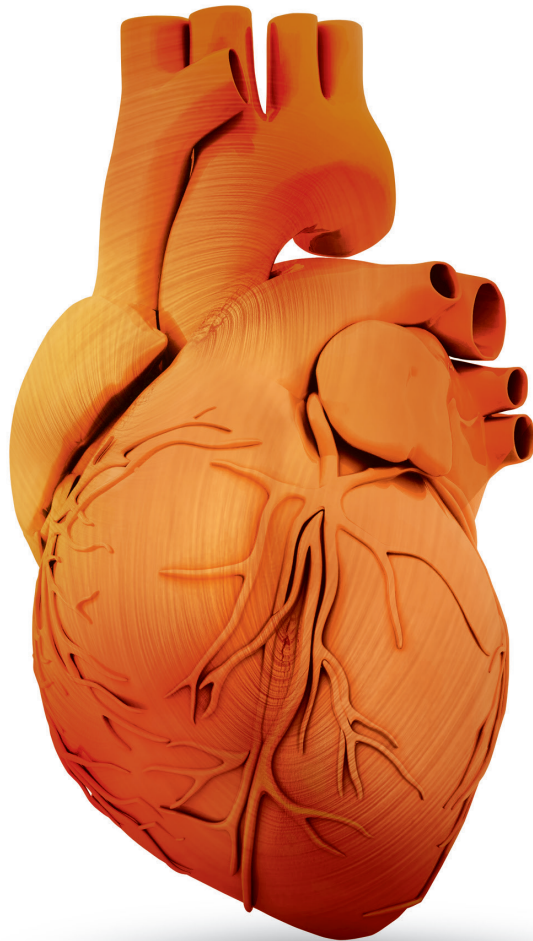

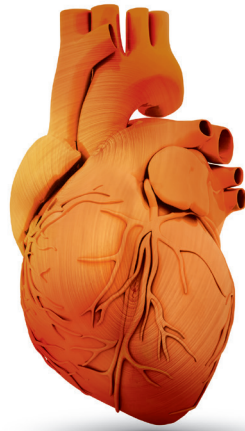
la Biennale di Venezia

57. Esposizione
Internazionale
d'Arte

Partecipazioni Nazionali

Andorra

Andorra

MURMURI

Pavelló d'Andorra

57 Biennal d'Art de Venècia

13 MAIG - 26 NOVENBRE 2017

Istituto Santa Maria della Pietà, Castello 3701

Artista

Eve Ariza

Comissària

Míriam Ambatlle

Curadors

Javier Balmaseda

Ivan Sansa

Paolo de Grandis

Coordinació

Meritxell Blanco

Producció a Andorra

Ministeri de Cultura, Joventut i Esports

Àrea d'Acció Cultural

Producció a Venècia

Arte Communications

Disseny

Aymara

Fotografia

Àlex Tena

Producció audiovisual

Mira Audiovisual

Amb el suport de

Andorra Turisme

Agraïments

Henry Périer, Àlex Bonavota, Intertrans,
Damià Sinfreu, Carlotta Scarpa, Francesca
Romana, Sofia Arango, Carme Reolid,
Oscar Freitas, Anna Allué, Josep Sarlé.

Govern d'Andorra

Andorra
www.visitandorra.com

ARTE
 SINOLOGIA E INTERCULTURA
www.artecommunications.com

ARTE COMMUNICATIONS
 1187
www.artecommunications.com

Andorra

Pavelló d'Andorra

57ª Biennale di Venezia

Andorra

El trajecte de la presència d'Andorra a la Biennial d'Art de Venècia ja no podem dir que sigui curt, perquè en les quatre edicions en què hi hem estat presents hi han participat vuit artistes.

És el deure essencial de qualsevol país proporcionar l'abric institucional necessari perquè es pugui desenvolupar una producció artística de qualitat que sigui reflex i model de la seva societat. Ajudant els artistes del país en la seva formació, el desenvolupament i la promoció dels seus projectes, Andorra descobreix el bon estat de salut de què gaudeix actualment la nostra producció artística.

Evidentment, la nostra petitesa humana i geogràfica ens fa participar a la Biennial de Venècia amb molta humilitat, però amb el convenciment que els artistes andorrans que hi han participat han mostrat una part de la nostra personalitat que ens fa sentir més propers a ciutadans d'arreu del món que, moguts per les mateixes inquietuds, mostren el millor dels seus artistes. Conscients que els camins de la creació artística són durs, llargs i incerts, estem convençuts que el temps, imparcial amb tothom, ens permetrà deixar una empremta que serà el testimoni fidel de les inquietuds artístiques de la nostra societat.

Ha arribat el moment de presentar Andorra al món en aquest meravellós esdeveniment artístic que és la Biennial d'art de Venècia, en què més de vuitanta països i un centenar de creadors transformaran la ciutat italiana en un esplendorós niu d'efervescència cultural i creativa. Cada un exposarà durant sis mesos l'obra que millor el representi, la que transmeti de manera més nítida i fidel el seu caràcter i esperit, per formar entre tots l'aparador més impressionant i actual del món artístic.

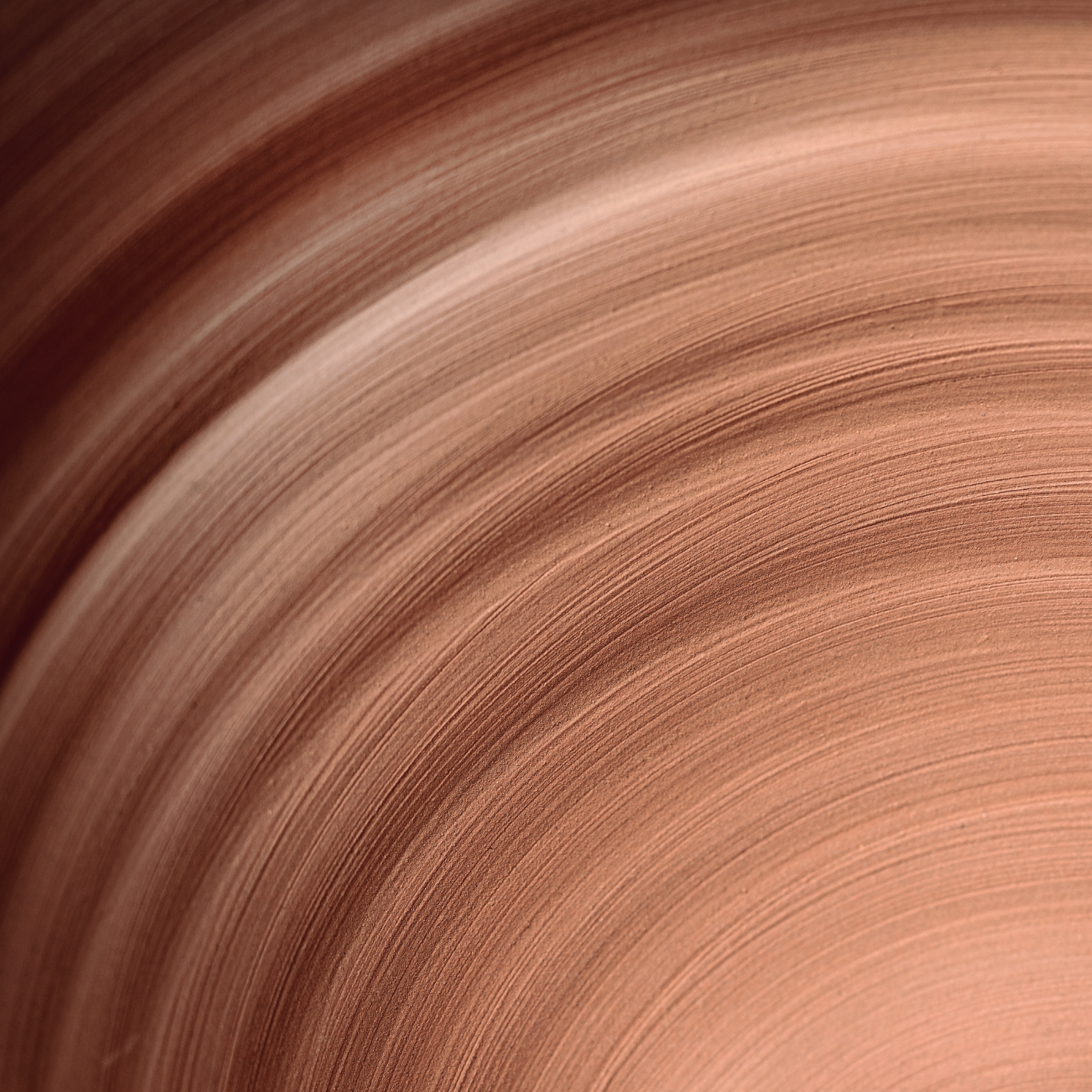
A Andorra, per aprofitar al màxim aquesta gran oportunitat, hem decidit encarar un nou repte. Intencionadament, hem volgut fer un pas més enllà i, en comptes d'exposar l'obra de diversos creadors destacats del país com hem fet les edicions passades, apostem aquesta vegada per una sola obra que, a més, s'ha dissenyat especialment per al pavelló d'Andorra a Venècia. S'efectuarà, per tant, una intervenció de l'espai específica, concreta i integral.

L'artista escollida, Eve Ariza, és una excepcional creadora pluridisciplinària del país que ha escollit la ceràmica com a mitjà d'expressió per a l'experiència veneciana. L'obra, de caràcter monumental i basada en la repetició, s'ofereix a l'espectador com un oasi enmig del caos i el soroll del món contemporani. És símptoma dels neguits i les preocupacions actuals i proposa un retorn al murmuri del fang, les arrels, l'origen.

Us convidem a què ho proveu vosaltres mateixos a través de *Murmuri* d'Eve Ariza.

Olga Gelabert Fàbrega

Ministra de Cultura, Joventut i Esports

Murmuri

Eve Ariza

És una vibració a penes perceptible que
incita al silenci, a la meditació al bell mig del bullici de
la Biennal de Venècia

Com un acte de rebel·lió tranquil·la en un món on el frenesí regna, Ariza es permet el luxe d'escoltar i de viure al ritme del fang

L'essència utilitària de l'objecte desapareix i la seva forma senzilla es transforma en veritable símbol de la connexió interhumana

Miriam Ambatlle

Comissària

Murmuri és una reflexió sobre un llenguatge universal, una recerca aprofundida sobre el material en mutació i els orígens de les formes i dels sons. Reconnectant amb la tradició de la ceràmica, Eve Ariza treballa sobre la multiplicació de la forma mil·lenària del bol, una de les primeres creacions humanes amb una utilitat concreta. “Accidentant” voluntàriament la base del bol, l’artista li dóna l’aspecte d’una boca de la qual s’escapen els preuats murmuris. L’essència utilitària de l’objecte desapareix i la seva forma senzilla es transforma en verdader símbol de la connexió interhumana.

La utilització de la ceràmica va forçosament acompanyada del pes de la tradició i de la seva associació quasi automàtica amb la decoració i l’entorn domèstic. En la jerarquia clàssica de valors entre les diferents arts, la ceràmica queda sovint relegada a la mera artesanía. També guarda, sens dubte, una dimensió infantil amb la qual ens podem tots identificar. La utilització de la ceràmica en l’àmbit de l’art contemporani s’ha fet més palesa des del final dels anys 90 del segle passat. Picasso i Miró, entre altres, ja havien modelat el fang per fer-ne petites escultures o vaixelles experimentals, però no és fins recentment que la ceràmica ha trobat el seu lloc en museus i exposicions internacionals¹.

1. Entre altres, cal destacar les col·leccions del Museu de la Ceràmica de Barcelona (inaugurat el 1966 i tancat al 2012) que han passat a formar part de la col·lecció del Museu del Disseny o la immensa col·lecció de la Cité de la Céramique de Sèvres.

Els artistes contemporanis s'entusiasmen per la maleabilitat del material i comencen també a trobar-li una finalitat conceptual. Recordem per exemple l'artista ceramista català Pere Noguera que va voler ressaltar la seva dimensió poètica a través d'instal·lacions "enfangades". També vénen a la ment les creacions feministes d'Hannah Wilke que, als anys setanta, exaltava les formes femenines a través de les seves escultures per combatre la visió fal·locèntrica dominant dins del món de l'art. Amb un simple plec de fang rosat l'artista va crear una imatge potent i subversiva del sexe femení². Més recentment, els artistes suïssos Fischli i Weiss van presentar una obra multitudinària a la Biennal de Venècia del 2013 amb centenars de figurins de fang sense coure. Tanmateix, l'artista que ha sabut repensar la ceràmica en la modernitat i donar-li els seus colors més polítics és el mundialment famós Ai Wei Wei. La seva obra manifesta la lluita de l'artista contra la repressió de la llibertat d'expressió, sobretot al seu país, la Xina. La ceràmica és per a ell un símbol del pes de la tradició xinesa, però també una eina per mostrar la hipocresia del sistema.

2. *Untitled, 103 terracotta sculptures*, Hanna Wilke, 1974-1977.

En un món en què
murs i barreres es volen
construir per separar
pobles, l'obra comporta
en si un missatge
d'unió i esperança per
a qui vulgui parar-se a
escoltar-lo

En *Murmuri* retrobem l'aspecte no només conceptual, sinó també sensual, tàctil, polític i subversiu d'altres obres que l'han precedit. D'una certa manera, el treball d'Eve Ariza a la vegada destil·la influències i conceptes, tot recalibrant aquesta història de la ceràmica per fer-se-la seva.

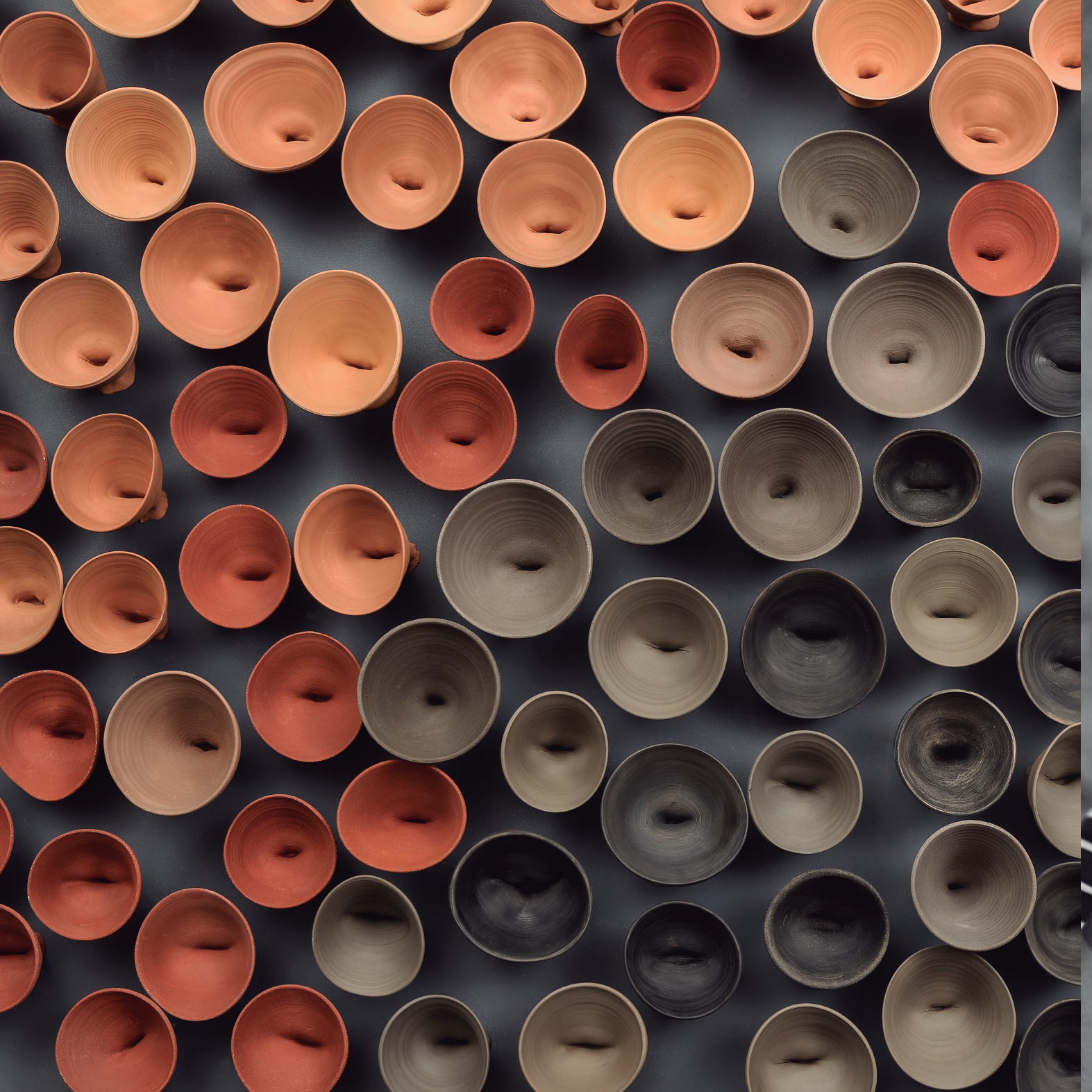
A més de la importància de la significació del material, la tècnica utilitzada per Ariza és en si una acció que dóna sentit a l'obra en general. La instal·lació compta aproximadament amb nou mil bols tornejats un per un, de la mà de l'artista. El procés de creació és així doncs extremadament físic, amb una durada d'uns sis mesos i, sens dubte, arriba a ser monòton. Podem imaginar que l'artista ha d'acceptar, en certa manera, seguir el *tempo* que dicta el mateix material. En el petit poble de Sainte Colombe (França), Ariza hi ha instal·lat el seu taller, especialment per crear els murmuris. En un entorn quasi totalment natural, es concentra per transformar cada pila d'argila tova en un objecte transmissor. Tal com un acte de rebel·lió tranquil·la en un món de l'art contemporani on el frenesí regna, Ariza es permet el luxe o la imperiosa necessitat d'escoltar i de viure al ritme del fang.

En col·locar els murmuris directament sobre un suport vertical, la màgia opera. La instal·lació es transforma en una experiència sensorial perquè cada bol revela, si s'escolta de prou a prop, el seu propi murmurí natural. Alliberada del contingut narratiu tradicional, l'obra provoca de bell antuvi un diàleg físic amb l'espectador. La seva grandesa que quasi podríem qualificar d'arquitectònica deixa pas, en un segon temps, a la delicadesa de cada bol-murmuri. Les línies modelades pel torn a l'interior de cadascun dels murmuris recorda sens dubte les ones sonores que es propaguen a l'infinit. Una reminiscència del "centre du suspens vibratoire" de què parlava Stéphane Mallarmé, aquella primera vibració purament poètica que va ser a l'origen de tota comunicació humana. Ariza posiciona l'espectador en el centre d'aquella vibració original que va constituir tota la matèria de l'univers. Es tracta d'una vibració a penes perceptible que incita al silenci, a la meditació, tot i que la instal·lació es troba al bell mig del bullici de la Biennal de Venècia.

La funció de l'artista contemporani és la de posar en relleu les problemàtiques actuals, obrir les consciències i elevar els esperits. Durant tota la seva carrera, Eve Ariza ha volgut fer reflexionar sobre la comunicació humana i les dificultats que travessa en la nostra societat postconsumista. A través de la ceràmica, però també amb *happenings* activistes, ha estat sovint crítica del microcosmos andorrà i de la seva imatge de país únicament orientat cap a activitats de caràcter comercial. *Murmuri* es conceptualitza com una etapa més de la seva lluita contra el "blà", és a dir, contra el consum en excés d'imatges i sons que sembla tornar-se cada cop més l'únic fonament de les nostres societats. En aquest sentit, és una crítica acèrrima d'aquella "societat líquida" descrita pel filòsof Zygmunt Bauman, en la qual l'individu ja no vol integrar-se en una comunitat o un ordre establert, sinó que aspira insaciabement a la satisfacció dels seus propis desitjos.

En el context polític i social actual, *Murmuri* es refereix també als moviments de poblacions humanes, presents i futures, i a la seva influència sobre les estructures socials i el medi ambient. Les diverses tonalitats del fang utilitzades al·ludeixen als diferents colors de pell d'arreu del món i per consegüent a les migracions en massa cada cop més freqüents. El fenomen de ressonància es transposa així als fluxos humans i al fet de traspasar fronteres i altres obstacles com ara les discriminacions racials. En un món en què murs i barreres es volen construir per separar pobles, l'obra comporta en si un missatge d'unió i esperança per a qui vulgui parar-se a escoltar-lo.

Eve Ariza

Artista

Decideixo posar-me en mans del fang i d'una roda que gira al llarg d'uns mesos per tornejar murmuris, un a un, cap d'igual, i escoltar-los. La terra té veu i ens parla. L'escolto, els escolto. Un ets tu, l'altre ella. Tots hi som representats. Les argiles decideixen a quin ritme les estiro. Algunes volen més voltes, d'altres, menys. Cap dia és semblant a l'anterior.

Des del torn veig i oloro natura i les estacions giren com la roda. Amb les rotacions i les repeticions apareix puntualment el dolor. El meu cos no hi està acostumat, no m'aturo i endavant. De murmuris n'hi ha molts de fets i se'n podrien fer moltíssims més.

La roda em centra, i jo centro el fang. Busco l'eix perquè sense ell no hi ha harmonia. Sense l'eix no broten els murmuris. El foc els fixa en el temps i els dóna colors de pell diferents, com el sol.

La meva intenció és que cada murmuri entri en ressonància amb el món mitjançant l'experiència veneciana. Tot és molt simple, com la roda que gira.

Un *Murmuri* fet de murmuris, alhora receptors i emissors.

Murmuri és ressonància.

Murmuri és un anti-BLA.

Murmuri és una roda que gira fent ballar el fang i l'esperit.

Murmuri és terra, aigua, aire i foc.

Murmuri són ones concèntriques.

Murmuri són boques que emeten freqüències.

Murmuri és escolta.

Murmuri és contemplació.

Murmuri és natura.

Murmuri és transformació.

Murmuri és vida, com l'univers: energia, vibració i freqüència, i tot el que vibra és so.

Murmuri és música.

Murmuri és ritme.

Murmuri empra un llenguatge universal.

Murmuri és rebel·lió.

Murmuri és amor.

Murmuri és força.

***Murmuri* no necessita tantes paraules (bla bla), els murmuris ressonen per si sols.**

Murmuri és silenci:

"El silenci és el soroll més fort, potser el més fort de tots els sorolls."

MILES DAVIS, músic i compositor (1926-1991).

Agraïments

Pilar Bonet, Mel, Damià, Eskrot, Nina, Dani Polaina, Antoni Julià, Maya, Hélène Pratico, Mirra i Sol, Edna, Arnau, Eli Moretó, A. Valdés, Kuru, François Gonse, Pedro, Jordan, Geli, Alba i Toni, Marta Sementé, Helena Guàrdia, a la meva família i a tots els que fan de mi el que sóc. I a tots els altres, vosaltres.

La instal·lació es
transforma en una
experiència sensorial
perquè cada bol revela,
si s'escolta de prou
a prop, el seu propi
Murmuri natural

L'artista andorrana Eve Ariza va néixer a França l'any 1973. Va estudiar belles arts, i va especialitzar-se en ceràmica a l'École Supérieure d'Art a Llemotges (França). Des de 1996 ha participat en exposicions col·lectives a França, Espanya, Holanda, Itàlia i Islàndia, al costat de col·lectius com Flamatoris i Paradise Consumer Group. La seva feina es divideix en obres escultòriques, tot sovint de fang, i *happenings* activistes. La seva lluita contra el 'BLA', la falta d'ètica i veritat en la comunicació entre humans avui dia, és un fil artístic continu en tota la seva obra. Representa el Principat d'Andorra a la 57a edició de la Biennale di Venezia amb una instal·lació monumental anomenada *Murmuri*, el seu projecte més ambiciós fins ara.

